

Boros László

**HETEDHÉT ORSZÁG – HÉT HATÁRON TÚL,
MESE AZ EURÓPAI TANULMÁNYOK HŐSKORÁRÓL**

Ha már mese, legyen versben,
Vagy valami hasonlóban,
Gondoltam kedd délután,
A hétévesnek szülinapra
Hét versszakos vers dukál.
Mese versben, ősi műfaj,
Antik, reneszánsz és modern,
A görögöktől Romhányiig,
Őzgidától Mehemedig,
Versbe szedtem meszerű történetünk
Fontosabb eseményeit,
Tündérit és lidérceset egyformán,
Akár úgy akartuk, ahogy történt,
Akár mennykő csapott be, spontán.
Ugyan mi, nemzetközisek,
Még csak hatévesek vagyunk ma,
Így kistestvérként köszönhetjük
Immár hét éves karunkat.
De hogy is voltak
A mesebeli kezdetek,
A dicsőséges – szörnyűséges
Indulási helyzetek?
Új szak, a jövőbe néző,
Az uniós tagsággal egyidős,
Dinamika, fiatalság jellemzi,
Úgy tűnt, senki nem is ellenzi.
Haskó Kati, Kovács Gabi, Dávid Jancsi,
Csákó Misi, Boros Laci
Csupa ifjúi hév és lendület,
Ugyan mára mindnyájunknak
Kifizető helye
Az országos nyugdíjintézet.
Életünknek kétharmadát
Hetedhét országon innen éltük,
Bezárva magyar honunkba,
Bele-bele bocsátkozva egy-egy
Pozsonyi, kassai kalandba.
És ha szervezett kalandozásunk
célja a Bajkál tó lett, vagy a Kara-Kum,
A moszkvai pihenőben föltáruhatott előttünk
Impozánsan üres polcaival a GUM.
Aki igazi élményre vágyott a felhők fölött,
Az egy villamos-fogantyút szorongatva
Repülhetett állva Buhara és Szamarkand között.
S ha már kalandvagyból
végig itthon maradtunk,

mikor jött az idő,
hogy nekiindulhattunk,
hétmérföldes csizmánkkal
már Bécsig is eljutottunk.
Nem Gorenjéért mentünk
A kilencven éves nagymama
Ötven dollárjával,
Hanem kapcsolatokat építeni
Az ELTE renoméjával.
Aztán jöhetett München, Brüsszel,
Párizs, talán London is,
Hogy majd az uniós értékeket
Terjeszthessük itthon is.
Ez lett többünknek a mániája,
Amiből kisarjadt a koncepciónk,
S persze később annak
Kisebb kálváriája.
A fogantatás valóban meszerű volt,
Apa a még nem létező kar,
Anya a virtuális Európai Tanulmányi Központ,
Az egyetemi fórumok keresztútjával,
Benne a bölcsészkar tanácson
Kenyeres professzor dörgedelme:
Míg a címet meg nem változtatjátok,
Addig, istenuccse, nem szavazok rátok.
Nos, az európai fejlesztéspolitika még
A szívünknek máig oly kedves MAB
Gyomrát is mélyen megfeküdte,
Koncepciónk akkor is, később is
Többször visszaküldte.
De végül mégiscsak megkezdődhetett
Lila ködben úszó álmaink szövögetése,
Új tanszék építése fiatalokkal,
A technikai előkészületek fölpörgetése.
Ám mikor eljött az előkészítés ideje,
Váratlan fejleménytől főhetett
Mindnyájunk feje.
Jó dékánunk lett a bőszi hírhozó:
A gaz ellenség mélybe taszította
a társadalomtudományi normatívákat,
mondja, ez lesz mától a
lélekben fiatal új tanszék gondja.
Történelem, filozófia, politikai,
Jog- és ifjúságszociológia,
Államelmélet, válságmenedzsment,

És még számos tudományterület
Volt a majdnem hogy obsitos
Csapat tarsolyában garmadával,
Ismertük már az Uniót is,
Úgy felével-harmadával,
Csak a diplomácia,
Mint szakma és mint magatartás,
Az állt távol tőlünk,
Nem az emberi tartás.
De jött az idő, 2004 ősze,
S belevágtunk csendesesen,
Ennyiben ez flying blind volt,
Vakrepültünk rendszeren.

Cserébe a kockázatért
Remek hallgatókat kaptunk,
Nyüstöltek bennünket sokat,
De aztán összecsiszolódtunk,
Felvették a hétmérföldes csizmát,
Meghódították Brüsszelt, Tokiót,
San Franciscót, Braziliát.
Útravalóul a tételes tudás mellett
A reális önkép megteremtéséhez,
Egy egészséges identitás megéléséhez
Igyekezünk muníciót adni,
A kisebbségből vagy
az önteltségből faragni.
Elmondtuk, hogy a világon
Minden embernek
a két füle között van a feje,
Születéstől senki sem különb,
Senki nem a világ teteje.
De mi sem vagyunk
különbek másoknál,
nincsenek különleges adottságaink,
nem vagyunk a világ ősnemzete,
ha így is gondolják önjelölt sámánjaink.
Természetesen mindenkinek joga van
hinni, hogy a Pilisben van
a világ szívcsakrája, amit
mi sem bizonyít jobban,
mint Dobogókő neve,
ahogy szentendreiként
bizonygatja nekem a helyi
lapokban tudományos érvek erdeje.
De mi arra biztattuk
A lányokat és a fiukat,
Higgyenek az európai értékekben,
És mindig adják csak magukat.

Bárki, aki nálunk tanult,
Ha hetedhét határon túl jár
A tőlünk kapott
hétmérföldes csizmában,
Tartsa meg az emberségét
Ebben a globális kocsmában.
Amerikai vagy brazil milliárdos,
Bangladesi vagy szomáliai éhező,
Brüsszeli vagy strasbourggi nagykutya,
Taposóaknára lépett gyerek,
Ne legyen neki egykutya,
De ő legyen mindig ember,
Szakálla meg kender.
Ez a mese első fele,
A heroikus kezdet,
A folytatás egy másik story,
Hét mérfölddel beljebb.
Az indulás két és fél évfolyamának
Százhatvan hallgatójából
még mindig itt nyaral nyolcvan,
Így nem unatkozunk akkor sem,
Ha nem várnak ránk az új
Szakokról tucatjával sorban.

Közben megváltozott minden,
javultak a dolgok,
Fiatalok jöttek tanítani,
Csökkentek a gondok.
Az új csatározások
Új hősokeket kívántak,
A bolognai szakokért
Vívott harcok már
Főleg Gáborra vártak.
Ha azokról is szeretnétek
Egyszer hallani,
Majd mesél nektek róla
Személyesen Halmai,
Ha egy másik jubileum alkalmából
Ő is megtér hetedhét határból.
S búcsúzóul egy kérés
Európerencián is túl járó
Egykori hallgatóinkhoz:
Kedves ifjú barátaim,
S ez netán szelíd intelem is,
Hétmérföldes csizmátok
Egyszer majd hozzon benneteket
Visszafele is!